

Jørgen Niclasen
løgtingsmaður
vegna Fólkaflokkinn

Løgtingið

Løgtingsmál nr. 22/2018: Uppskot til samtyktar um at javnseta arbeiðsgevarar í sambandi við sjúkradagpening

**Uppskot
til
samtyktar**

Løgtingið heitir á landsstýrið um at fyrireika og leggja fyri Løgtingið lógaruppskot sum javnsetir arbeiðsgevarar, so at allir arbeiðsgevarar hjá tímaløntum rinda fyri 1. og 2. sjúkradag, og at landið síðan tekur yvir.

Viðmerkingar

Hetta uppskot varð lagt fram í undanfarnu tingsetu (lm.nr. 136/2017), men tað fall burtur uttan atkvøðugreiðslu. Samgongan valdi at súlta málið í nevdini. Fyri at Løgtingið skal sleppa at taka støðu til málið, verður tað sett fram aftur.

Tímalønt starvsfólk hava rætt til dagpening, um sjúka forðar teimum at arbeiða. Arbeiðsgevarar skulu tó rinda Almannaverkinum fyri tveir teir fyrstu sjúkradagarnar. Men hetta er ikki galdandi fyri allar arbeiðsgevarar, sum hava tímalønt starvsfólk.

Um vinnufyritøka hevur tímalønt starvsfólk, sum koma undir løgtingslóg um starvsmenn, er hetta ikki galdandi. Har skal fyrítøkan rinda fyri allar sjúkradagarnar, eisini um talan er um langtíðarsjúkramelding. Talan er serliga um lítlar fyrítøkur, tí flestu stóru virkini koma undir áður nevndu skipan um sjúkradagpening frá Almannaverkinum.

Í § 1 í lógini um starvsmenn (løgtingslóg. nr. 13 frá 20. mars 1958) er ásett, hvørji starvsfólk talan er um. Tær fyrítøkur, sum hava fólk í starvi við einum av hesum heitum, mugu rinda fyri alla sjúkrareguna, eisini langtíðarsjúkramelding. Í § 1, stk. 1 í lógini um starvsmenn stendur soljóðandi:

§ 1. Stk. 1. Sum starvsmaður eftir hesi lóg er at skilja:

- a) *persónur, sum starvast í handli, á skrivstovu ella á vørugoymsluavgreiðslu, sum kann setast javnbjóðis.*
- b) *Persónur, hvørs starv er at veita tekniska ella kliniska hjálp, sum kemur ikki undir handverk ella ídnað, og hartil aðrir, sum starvast í arbeiði, sum kann setast javnbjóðis.*
- c) *Persónur, hvørs starv er bert ella fyri ein meginpart arbeiðsgevarans vegna at hava eftirlit við útinningini av annars arbeiði.*
- d) *Persónur, hvørs arbeiði fyri ein meginpart er av sama slag sum tilskilað undir a) og b).*

Í § 5, stk. 2 í lógini um starvsmenn stendur soljóðandi:

Stk. 2. Tó kann vera fyrisett í skrivligum sáttmála í einstøkum tænastráttum, at starvsmaður kann sigast upp við 1 mánað frest til upphald, tá ein mánaður er úti, tá ið starvsmaður innan fyri eitt tíðarskeið av 12 fylgjandi mánaðum hevur tikið ímóti løn undir sjúku í 120 dagar tilsamans. Gildi uppsøgninnar er treytað av, at hon verður givin beint aftaná teir 120 sjúkadagarnar, og meðan starvsmaður framvegis er sjúkur, harafturímóti skerjast gildi ikki av, at starvsmaður er komin aftur í starvið, eftir at uppsøgnin er givin.

Hetta merkir, at ein lítil fyrítøka, sum hevur starvsfólk, ið koma undir oman fyri nevndu heitir, má rinda løn í sjúkratíð upp til 120 dagar um árið. Eftir hetta kann fyrítøkan siga viðkomandi úr starvi við 1 mánaða freist. Tað merkir í minsta lagi løn í 150 dagar. Tað sigur seg sjálv, at ein lítil fyrítøka kann bróta hálsin av slíkari áseting. Meðan aðrar fyrítøkur við tímaløntum starvsfólkum, sum koma undir lógina um dagpening vegna sjúku, rinda fyri 1. og 2. sjúkradag, so tekur Almannaverkið yvir.

Endamálið við uppskotinum er at javnstilla fyrítøkur, sum hava tímalønt starvsfólk og at gera tað liviligt hjá vinnuni, eisini hjá lítlum fyrítøkum. Sjálvandi eigur tað almenna at tryggja fólk, tá sjúka rakar.

Á Løgtingi, 19. september 2018

Jørgen Niclasen